

P. BORBÉLY KATALIN

Hová lettél?

A távolság egy nagyon relatív dolog... (variációk)

1) Mozdulatlanul, nyitott szemmel feküdt. A falon úszó árnyakat figyelte, csak hogy gondolkodnia ne kelljen. Elaludni nem tudott, mert ha behunyta a szemét, az esti veszekedés képeit látta maga előtt. Nem emlékezett rá, hogyan kezdődött. Ki emelte fel először a hangját? Mi volt az első mondat? De egyszer csak ott volt, és – mint a hurrikán – romba döntötte a harmóniát. Tulajdonképpen nem gondolta sem a férjéről, sem önmagáról, hogy ilyen indulatok feszülnek benne. Ez a felismerés taszította kilométernyi távolságra a mellette egyenletesen szuszogó férfit.

2) Amikor felébredt, rögtön az órára nézett. Negyed hat. Vajon leszállt már a repülő? – tűnődött, és a telefonért nyúlt. Ebben a pillanatban megcsörrent a készülék.

– Igen, tessék.

– Szia, édes, hiányzol — mondta a férfi.

– Te is nekem – mondta, és letette a telefont.

Lehet, hogy New York nincs is olyan messze? – gondolta, és mosolyogva indult zuhanyozni.

Távolság

Indulnék,
mert ott szeretnek.

Indulnék,
mert ott várnak.

De csak a gondolatom szállhat.

Visszatartanak a nincsek,
fájdalmak, emlékek.